

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: G. J. van den Broek, M. H. Damme Jr., G. D. Jordens,
J. F. Ligtenberg, Ch. J. I. M. Welter.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Patriotten.

De bedreiging is niet zeldzaam, dat de democratie, wanneer zij voortgaat met haar sociale politiek en in verband daarmee de groote inkomens in Nederland wat zwaarder belasten wil, meer in billijke verhouding tot wat de fiscus van den kleinen man eischt daarmee de rijke menschen het land zal uitjagen. De voorspelling komt niet van hen, die naar men zegt met vaderlandsliefde den spot drijven, maar zij is geuit door vertegenwoordigers van die klasse, wier leden zich naar Vondels woorden de liefde tot het land meenen aangeboren. Werd er door de afgevaardigden der burgerpartijen jaren geleden al op gezinspeeld toen in het Parlement besprekingen werden gehouden over de noodzakelijkheid van een goede arbeiderspensionering en de mogelijkheid onder de oogen moest worden gezien dat deugdelijke maatregelen den bezitters geld zouden kunnen kosten — ook in de laatste maanden gaven de politieke gebeurtenissen aan enkele kampioenen van het conservatisme weer aanleiding een uittocht van de vermogende Nederlanders naar betere gewesten, waar de belastingen minder drukkend zijn, in 't vooruitzicht te stellen.

Mr. Van Houten, die als we ons niet vergissen ook in zijn befaamde brochure „Liberaal of Democraat” al dezen troef had getoond, komt er nu open en rond mee voor den dag in zijn veertienden staatkundigen brief van den 21 Juli l.l. 't Gaat over het bekende wetsontwerp omtrent art. 240 en 243 van de gemeentewet, dat in de Tweede Kamer van een paar amendementen is voorzien, waardoor het minder gevaarloos werd voor de gelukkige bezitters van groote kapitalen. De boel was tot nu toe zoo mooi geregeld. Kreeg de arbeiderspartij in de gemeenteraden wat meer invloed en macht en wilde zij die aanwenden om jegens de bezitlozen wat sociale rechtvaardigheid te betrachten, dan was zij door de gemeentewet feitelijk aan handen en voeten gebonden. Want sociale hervormingen kosten geld, ook aan de gemeenten; om dat geld bijeen te brengen zou men de belastingen moeten gebruiken, maar het stelsel was zóó dat, naar P. L. Tak's vergelijking, men het tientje van den grooten kapitalist niet uit den automaat kon verkrijgen zonder den gulden van den kleinen man in de gleuf te laten glijden, zoodat de kosten der sociale hervormingen dus loodzwaar drukken zouden juist op diegenen in wier belang zij moesten worden genomen. De democratie in de gemeenteraden was op deze manier voor de heeren met dubbeltjes onschadelijk.

Mr. Van Houten nu, als in iederen staatkundigen brief ook in den veertienden mopperend tegen den gang der politieke gebeurtenissen die volgens hem met alle rechts- en vrijheidsbegrippen strijden, denkt met schrik aan de gevolgen van eene wijziging der gemeentewet, waardoor dit anders worden kan. Naar Den Haag zegt hij zijn nu reeds de bezitters van groote vermogens gevluht om te ontkomen aan de zonderlinge rechtsbegrippen van socialist en radicalen in gemeenteraden van andere streken des lands. Wat moet er van komen wanneer nu ook hier, in de residentie, de aanslagen der rijken stijgen gaan! „De gemeenteraden dezer wijkplaatsen krijgen nu voortaan de

macht hen (de rijken) door middel van het belastingbiljet ook uit deze gemeenten en daarmee ook vermoedelijk uit het land te verjagen”.

Een vreemdeling, een Marsbewoner bijvoorbeeld, die zulke dingen hoorde voorspellen en die tevens kennis droeg van de groote verknochtheid aan hun geboortegrond die de kapitalisten en hun afgezanten bij de behandeling der oorlogsbegroting ieder jaar weeraan voorgeven in zich te voelen, zou meenen een ongerijmdheid te ontmoeten. Wat, zou hij vragen, gaan menschen die volstrekt niet in hun noodzakelijke levensbehoeften, slechts in hun overvloed worden besnoeid, om die reden een land verlaten dat zij zeggen zoo lief te hebben, dat ze er millioenen voor beschikbaar stellen het meer weerbaar te maken?

Zag onze opmerker verder, wist hij dat de klasse die heet te blaken van vaderlandsliefde, die beweert goed en bloed voor den geboortegrond veil te hebben, zich zoolang haar dat mogelijk was voor het grootste deel persoonlijk aan die volgens haar zoo schoone taak, de verdediging van 't land, onttrokken heeft, en slechts door de opdringende democratie genoodzaakt werd haar eigen zontjes ook in den wapenrok te steken, zijn verbazing zou stijgen. Maar doorkijkend, gravend en snuffelend in den berg van gegevens die 't maatschappelijk leven in dezen verschaffen kan, zou hij eindigen met te begrijpen.

Te begrijpen dat de liefde voor den gulden sterker is dan de liefde voor het land. Dat het juist is uit gehechtheid aan het geld, uit zucht naar meerdere winst en behoud van eigen economische bevoorrechtiging, dat jaarlijks millioenen worden uitgegeven voor militaire doeleinden. Dat de oorlogsbegroting niet veel anders is dan de rekening-van-onkosten, die het kapitalistisch winst-systeem nu eenmaal meebrengt.

Was het de liefde voor het land zou er dan iemand zijn, die naar andere streken vertrekken wilde, wanneer hem een wat zwaardere belasting werd opgelegd? Zou men dan niet veel liever wat minder luxe op eigen bodem genieten, dan wat grooter overvloed in den vreemde?

De bourgeoisie heeft er den slag van de arbeiders bij alle mogelijke gelegenheden klasse-egoïsme te verwijten. Maar hoe moet men bestempelen de handelwijze van menschen, die van woonplaats veranderen, wanneer van hun een weinig geld wordt gevraagd, met het doel leed en gebrek van hunne landgenooten eenigszins te verzachten?

Hun vluchten zal weinig baten. Niet alleen het Nederlandsche proletariaat trekt op tot verovering van wat meer levensgeluk. De arbeidersbeweging is internationaal en geen land van Europa dat den uitgewekenen de door hen gewenschte voordeelen der moderne cultuur biedt, zonder tegelijk het gevaar op te leveren dat de sociale politiek der democratie een last zal leggen op de fortuinen der rijken, even zwaar en zwaarder dan in Holland. Wil de gegoede Hollander in 't eigen land aan al te zwaren druk ontkomen, er staat hem heusch een weg open. Hij heeft maar mee te werken tot vermindering der nu belachelijk hoge oorlogslasten. Al zal hij leger en vloot ook willen handhaven, en versterken zelfs, goedkoopere stelsels zijn wel te vinden.

En mocht een stroom van rijke Nederlanders de grenzen overgaan, wie weet of dan niet, vooral wanneer de vreemde staat hen cynsplichtig maakt, zij ervaren wat Liebknecht eens schreef: „Des Patriotismus ist eine krankheit, von

des ein vernünftiger Mensch nur im Auslande befallen wird", en terugkeeren.

Wat de arbeiders betreft, hun zal de bangmakerij der kapitalisten niet beletten voort te gaan met hun werk om meer welstand, geluk en beschaving te veroveren voor allen. Want al snoeven ze niet met patriotische phrasen, al huichelen ze geen groote liefde voor het land waar ze hun leed doorleven, al verklaren ze zich meer en meer solidair met hunne klassegenuoten in andere landen, zij weten toch drommels goed dat hun taak in de eerste plaats tot hun eigen vaderland bepaald is. Het proletariaat van ieder land, zegt Marx, heeft af te rekenen met zijn eigen bourgeoisie. Daarop aansturend weet de arbeidersklasse dat ze haar vaderland de beste dienst bewijst, die het te bewijzen is. Nog kort voor zijn dood zei Liebknecht het: „Iedere vooruitgang van eene natie berust op de regeling van den arbeid. Den arbeid verstandig en rechtvaardig te organiseeren is de groote taak der menschheid.”

Q. S.

Van dag tot dag.

Wij beseffen niet hoe de hoofdredactie van dat blad (*Vox Studiosorum*) het overeenkomstig hare verantwoordelijkheid heeft kunnen achten om in haar nummer van 16 Augustus het artikel genaamd „Gaetano Bresci” op te nemen.

(*Algem. Handelsblad*, 19 Aug., 2e avondblad.)

Buiten elke redetwisting, voorwaar, blijft de eer die een bescheiden weekblaadje te beurt valt, wanneer het door het meest fatsoenlijke blad van den lande bij het meest nette Nederlandsche publiek wordt binnengeleid. En onze *Vox Studiosorum*, die toch op enkele uitzondering — of vergissing — na de stem is van die studenten, welke zich zelf en hunne geestverwanten in eer en deugd opleiden tot *Handelsblad* en *Rotterdammerpubliek*; de *Vox Studiosorum* moet wel in het bijzonder verrukt zijn als het oog van den meester — zij het dan ook bestraffend voor een vergissing — op haar werk zich heeft gericht.

* * *

Waarom dankte de *Vox* nu het gebeuren van dit zoo heugelijke feit?

Tot voor korten tijd bestond er tusschen het oudere, meer eenzijdig-deftige orgaan en het Utrechtsch studentenblad een onuitgesproken, maar hierdoor niet minder innige ziele-verwantschap. En dit teeder verband zou wellicht nog jaren ongeschonden hebben voortbestaan, indien niet de hoofdredactie der *Vox* de vergissing had gepleegd, met schending der heiligste begrippen van „burgerlijke vrijheid”, haar kolommen open te stellen voor een student die een andere meening dan de hare was toegedaan.

Want al was het zoogenaamd bombastische stuk van den student Grondijs, die Bresci verdedigde, ook in stijl superieur aan het journalistiek massa-geschrift onzer „eerste” bladen, al was ook het behandelde onderwerp belangrijk genoeg; deze twee voorwaarden maken een stuk toch niet opneembaar voor een studenten-weekblad. Hebben wij dan tachtig jaren roemvol gestreden, in grootsch verzet het Fransche despotisme afgeworpen en in 1848 den politieken koning vermoord, om nu onze vrijheid van gedachte-uiting zoo te zien schenden dat een anti-konservatief student zich vrijelijk zou mogen uiten?

Weet de *Vox* dan niet dat het *Handelsblad* hare lezers beschouwt als de hoop van het vaderland, dat is de hoop der bourgeoisie; en dat de studenten, de hoopvolle toekomst der bourgeoisie, moeten strijden voor vrijheid en neutraliteit zooals die tot welzijn der bourgeoisie dienen te worden uitgelegd?

* * *

Deze laatste drie sterretjes teekende ik met ware wellust op m'n papier; en mijn stemming analyseerende ontdek ik als tweede componente mijner genoegelijkheid, een oprecht gevoel van dankbaarheid aan het *Handelsblad* dat mij door den vorm der Van-dag-tot-dag-artikelen een nieuw journalistiek tijdperk opende. Vóór de ontdekking van dezen vorm, geweldige ontdekking des heeren Boissevain, moest een stuk tenminste een eenheid zijn, en zonder groote handigheid was dit vereischte fnuikend; wanneer men namelijk niets-te-zeggen had, maar thans een

artikel dat geen ster kan zijn, wordt oogelijk door de drie-sterren met kwistige hand gezaaid; en een stuk dat geen eenheid kan zijn wordt dragelijk door verdeeling.

Uit dankbaarheid zal ik den heer Boissevain iets toonen wat hij waarschijnlijk niet eens wist, n.l. dat zijn fraaie vorm óók geschikt is voor inhoud.

Maar geholpen door den vernuftigen vorm mag ik mij thans het wellustig genot veroorloven, nu eens terdege voet-van-stuk te zetten om een eeresaluut (o toppunt van actualiteit) te brengen aan den man die, van dag tot dag als trouwe torenwachter waakzaam, de zorgeloze burgers plotseling kwam waarschuwen voor het anarchistisch gevaar; om hem mijn hartgrondige deelneming te betuigen nu gebleken is dat zijn waarschuwend geschal (tenminste voor Grondijs) te vergeefs is geweest.

En moet ik niet verbleekend opzien naar dien hoogen torenwachter, dien wachter op den toren der Beurs, moet ik niet verkillen van aandoening als ik denk aan den mensch-schrijver, schrijver-mensch, bourgeois, causeur knap-journalist.

Want dit vooral is niet te ontkennen: De van-dag-tot-dag-schrijver is een knap-journalist. Het zich uitende deel van het jongere geslacht moge er een andere eerlijkheid, een andere moraal op na gaan houden en in deze benaming voortaan een twijfelachtige lofspraak hooren: deze allen zijn onrijp; ze zullen wel ouder worden — dus wijzer, hoe zouden ze anders reüsseeren?

De van-dag-tot-dag-schrijver mag fier zijn, hij is en blijft een knap journalist.

Doch ook voor den knap-journalist is het meer dan een reuzentaak van dag tot dag belangrijk te zijn: zelfs al draagt het gehalte der lezers toewijdingsvol het zijne er toe bij dezen taak te verlichten. Van dag tot dag wordt het moeilijker, want burgerlijk enthousiasme (*Transvaal*) beweegt zich niet in einder-verre grenzen en burgerlijk gevoel (*Dreyfusz*) strekt zich niet uit tot in niet te peilen diepte.

Zelfs al schrijft men Engelsche brieven, wier impopulariteit een onverwachte gelegenheid aanbiedt om van dag tot dag gedeelten te citeeren, dan nog is er een grens aan de generositeit waarmee men het publiek tòch van kunstgewrochten laat genieten — immers van dag tot dag raakt de voorraad meer uitgeput. En neemt men dan zijn toevlucht tot Bijbelteksten, dan wordt het van dag tot dag bezwaarlijker van deze vrome spijzen te blijven dienen, daar een niet beslist orthodox publiek er nu eenmaal niet van gediend wil zijn.

Terwijl dus onze knap-journalist zonder eigen schuld van dag tot dag vervelender werd, kwam plotseling nieuwe stof door den moord op den koning van Italië. Lag nu niet voor de hand dat onze schrijver, die zich van dag tot dag den preektoon meer had eigen gemaakt, een preek ging houden over de onervarenheid der jeugd in verband met de gevaren der anarchie?

De preek verscheen op 8 Augustus en een week daarna („*Vox Stud.*” 16 Aug.) verscheen het stuk van den student Grondijs, die, den anarchist met eere saluerende, onder meer het bewijs leverde hoe genoemde gevaren der anarchie van week tot week onrustbarender worden.

* * *

Het stuk van Grondijs, voor zoover dit in het *Handelsblad* is opgenomen, is bombast. Op gansch andere overwegingen gebaseerd komt elk helder onafhankelijk brein met het *Handelsblad* tot deze appreciatie.

't Is eenvoudig uit-de-tijd om daar te gaan schreeuwen dat een koning over 't algemeen een nul is — dat weten we nu al zoo lang, waarom we 't niet eens meer zeggen: alleen bekrompenheden en eigenbelangetjes trachten voor zich of voor anderen deze waarheid nog te omsluieren, doch met deze categorieën houdt men op dit punt tenminste geen rekening meer.

En hoewel Grondijs zegt dat hij te verstandig zou zijn Bresci's voorbeeld te volgen, er zit te veel bombastisch enthousiasme in zijn stuk waardoor de erkenning, dat de daad een domheid was, te zeer op den achtergrond bleef. Er worden trouwens genoeg daden van positief nut volbracht, waardoor men ook alweer deze individueele uiting van uiteenspattende verwaasdheid niet behoeft te adoreren.

* * *

Dat het echter een onzer ultra-chauvinistische burgerbladen betaamt zelfs de zachtste verontwaardiging te toonen na eenige anarchistische daad, zal wel zeer bezwaarlijk

zonder zondige omwegen of ontwijkende draaiertijen te bewijzen zijn. Immers al diegenen wier gemoed genoeg ontwikkeld was om in verzet te komen tegen de wreede ellende-gevolgen der maatschappelijke wanorde, doch wier verstand niet genoeg ontwikkeld was om zelf de bronnen van leed en onrecht te ontdekken en te begrijpen; niet klaar hierdoor, omtrent den geleidelijken weg die een gegrond verzet te bewandelen heeft om tot een logische oplossing te komen; die allen leeren uit onze bourgeois-bladen dat koningen zijn de machtige grooten der aarde, in wier hand de teugels rusten die aan de maatschappelijke daden richting en weg wijzen. En het zwakke, revolteerende brein vindt in die voorlichting den weg tot uiting van zijn verzet, een doelwit voor zijn wraakzucht, door ontbering, uitwerping of vertrapping opgewekt.

Het zijn in laatste instantie de huichelachtige, chauvinistische voorlichtingen der bourgeoispers, die de ongeleide bitterheid dier ziekelijke individuen leiden, voortstuwelen, jagen naar den koningsmoord.

Z.

N A S C H R I F T.

Nadat dit stuk aan de redactie van het Studenten-Weekblad was opgezonden verscheen er in het Handelsblad eene mededeeling die het toevoegen van een enkel woord dringend eischt.

De inhoud dezer mededeeling is dat de hoofdredactie der Vox Studiosorum aan het Handelsblad en aan haar meest gedegenereerde lezers hare verontschuldiging aanbiedt voor het opnemen van Grondijs' stuk.

Door dit likkerig en kruiperig optreden plaatst genoemde hoofdredactie zich beneden de achting van ieder die — zij 't dan ook slechts bij vlagen — eenige aandoeningen van liberaliteit ondervindt.

Met droefheid, meer dan met verontwaardiging, heb ik dit bericht gelezen: In moeizaam en voortdurend pogen waren wij er voor een deel weer in geslaagd, in de studentenwereld iets van de verloren fierheid te doen herleven; pijnlijk is wel de ontdekking dat de hoofdredactie van een studenten-weekblad het vrije woord niet eens in den vorm van een verwrongen karikatuur durft huldigen. Door de Minerva werd tenminste de vrijheid slechts besnoeid door partijdige kantteekeningen der redactie.

Het Handelsblad kan tevreden zijn. De negen mannen die de Vox redigeeren zullen voor het blad in de toekomst een hechten finantieel en moreelen steun vormen, ook finantieel, omdat bij hen de kwaliteiten aanwezig zijn noodig om te „slagen”; wees gerust, ook deze en hun besliste aanhang zullen opgroeien voor die nietig-kleine minderheid van aantal, welke slechts door de onderdrukking der meerderheid kan heerschen; zij zullen mede gaan vormen de uitgelezen groep die koningsmoorden in de hoofden der onevenwichtigen ontwikkelt — en daarna weer die koningsmoorden vervloekt.

Z.

De Redactie vergunne mij enkele opmerkingen over een en andere passage in het 31e nummer van haar blad. Het is natuurlijk niet naar aanleiding van mijn vlug-neer-geschreven en wijldoelig-besproken artikel „Bresci”, ook hier weer op voorbeeld van dien heer Boissevain versnipperd geciteerd, evenmin — van sommige uitdrukkingen, door den medewerker aan het D. S. W. J. v. d. W., in — laten wij zeggen, neerbuigendheid — op mij gemaakt. Dit alles ben ik bereid, korthedshalve te laten passeeren.

Enkele zinsneden echter, die de verhouding, de grenzen raken der Studentencorpsen van Delft en Utrecht, zooals zij zich uiten en te kennen zijn in hunne bladen, verdienen bespreking, niet zoozeer om hare afzonderlijke en oogenblikkelijke waarde, als om de geest die er uit spreekt, de toestanden, die er vertolking in vinden, de verhouding, welke er tot in de spits in wordt opgevoerd in de starre eenzijdigheid, het tertium comparationis van starre conservatismen en even starre radicalismen, is 't niet, geachte Heer v. d. W.?

Het zou soms spreken voor gemis aan piëteit, wanneer men raken gaat aan sferen van idealiteit, aan jonge levens vol verwachtingen, aan krachtige, jeugdige gevoelens vol hoop op een zekerheid van realisering; het zou kunnen zijn: armoede aan wilskracht, een dor en leeg scepticisme, een lafheid tegenover de geheel-opeischende werkelijkheid,

— wanneer men zich stellen blijft buiten een veelzijdig, opoffereend ingrijpen in de maatschappelijke, materieele en andere, verhoudingen der omgeving.

Wat echter, indien er iets anders ware? iets hoogers? indien tegenover de idealen, waarvoor het 19e eeuwse proletariaat à la Bebel en à la Liebknecht een débouché vormt, in hunne individueele waarde (de eenige maatstaf, die 't ons mogelijk mag zijn, hier toe te passen) andere idealen zijn te stellen, abstracte, fijner, voor meer veredelden te genieten — indien tegenover dat roeren in den reusachtigen maatschappelijken aardappelketel eens te stellen ware, een consequent en aristocratisch scepticisme, dat over alle oneffenheden der kleine en over den modder der klassen heenblijkt?

De tradities der Delftsche middelbare inrichting en de (Utrechtsche) hoogeschool zijn ten eenemale verschillend.

Men spreke mij niet van het — misschien betrekkelijk groot — aantal personen dat niet in voldoende groote mate van de hier aangeboden ruime kennis geniet — daartegenover kan ik natuurlijk stellen, de velen, die eene volheid van wetenschappelijke opvattingen op de Universiteit opdoen en heb verder de „aangeboden gelegenheid” in de achterhand. De huivering van eerbied, die ons aangreep, toen wij voor het eerst een blik sloegen in Homerus en later in de academie, waar tegenover den ingang de muzen ons sereen aanzagen, zullen slechts enkele Delftenaren — misschien de meest verstokte — gevoeld hebben bij de eerste lessen in hunne partieele wetenschappen en spade- en kruiwagenverrichtingen.

Men vergeve mij deze kleine uitweiding: wat men niet aan de personen kan verwijten, dient op de omstandigheden geschoven. En wanneer men mij wijst op het „roode” Delft, waar men veel spreekt over sociale nooden, veel en hoog voelt voor de lijdende klassen, en voor eer en geweten de gelofte aflegt, om later in de groote maatschappij, zich werkzaam te betoonen voor de rechten van den zwakkeren evenmensch, — dan wijs ik op het besproken gemis aan wetenschappelijke tradities — en dat wel in dezen zin: tegenover de exacta, door de practijk verkracht en verflētst, stellen wij onze principieele wetenschappenstudie, zooals zij in onze universitaire inrichtingen over geheel Europa wordt hooggehouden, zij het dan niet door alle onze docenten persoonlijk, dan toch reeds in het te zamen bestaan der, alle algemeen-menschelijke kennis vertegenwoordigende faculteiten, in welker samengegroeide diversiteit, de wijsbegeerte de verbindende eenheid vormt, zij dit dan ook — met dezelfde restrictie — niet allen evenzeer bewust.

En dáár nu, waar men niet gewend is, zich juist in te denken in eene wetenschap, die te midden van de stormvlagen der uitwendige historie, — slechts hare tijdelijke vormen ontleenend aan de lagere sferen van het menschelijk bewustzijn — als entiteit bijna-geïsoleerd procesmatig zich loswond uit eigen vormen, — dáár kan men geen rust vinden in eenige ideëele diepte en blijft immer-verward in materialiteiten; dit, overgezet zijnde: Delft is eo ipso rood. Een voordeel echter — niet te miskennen — is gelegen in het aantal, grooter dan elders, van hen, die eenigermate belangstelling toonen in, wat niet uitsluitend is: conventioneel belang van eigen materieele klasse. Dat deze belangstelling er dan ook naar is, hoeft nauwelijks te worden gezegd. Deze vergelijking tusschen individualiteiten van zulken samengestelden aard, is onmogelijk in den vorm der verstandelijke, verstandige definitie neer te leggen. Men vergunne mij dus nogmaals eene benaderingswijze, alweer naar aanleiding van het D. S. W. n°. 31. De Heer v. d. W. interpreteert „intellectueelen” door „goed-willenden”, de Heer v. d. W. protesteert met de exclamatie „platte bombast” tegen enkele nitdrukkingen, waarin het woord „vee” voorkomt. „Goed-willende” mist alle scherpte, daar „goed” als persoonlijke standaard voor persoonsbeoordeeling niet opgaat, het woord „vee” in den zin waarin ik het bezigde, vindt hier zijne uitlegging. „Intellectueelen” noem ik hen, die zich boven en buiten de (materieele) klassen weten, krachtens het besef van eene idealiteit hunner persoonlijkheid, een idealiteit in genot en lijden, waarbij maatschappelijke en concreet-persoonlijke waarden en maatstaven zijn als niets. De rest is „vee”. Tot de eerste groep behooren natuurlijk in de eerste plaats zij, die zich bewust zijn een aparte stand te vormen, den stand, die volgt: historisch op den adel en de plutocratie, een stand, die sedert een eeuw is begonnen zich te organiseren en voor een gedeelte met zijne bemoeiingen valt in de pro-proletarische stroomingen in onze tijden, en dit wel, omdat de laagstaanden, die zich niet tot eene wijsgeerige idealiteit kunnen

omhoogwerken, hunne metaphysische behoeften te plaatsen hebben in de concrete: „lichamelijk” lijdende en genietende omgeving, en daartoe de lagere klassen met hun roep om brood en wandel-uren als vanzelf aangewezen zijn. Dit vee nu is bij uitstek uitverkozen en aangewezen om te vallen voor ideeën: de tienduizenden proletariërs (niet Marxistisch) voor Napoleon's—Umberto e. s. voor Bresci's ideeën. De rechtmatigheid dier beschikkingen heb ik daarmede niet toegestaan. Historische wilsuïtingen en historisch-gebleven wilsopenbaringen dekken elkander niet.

Nadat wij aldus du haut de nos grandeurs dezen dialoog hebben gevoerd over onze grenzen dalen wij weder af naar onze universiteitssteden. Juist het volstrekte besef van de waarde der intellectualiteit tegenover die der andere principes van waardemeting, doet ons verdraagzaam zijn jegens de andere standen in de maatschappij, en bij de groote volheid (en daardoor levensvatbaarheid) van onze Utrechtsche studentenwereld, die vele vormen der maatschappij aan onze Universiteit aanvoert, en blijft voeren, is het mogelijk diverse principes in zelfstandige vrijheid te laten blijven gelden in eigen, onverminderden omvang. Het zou daarom onverstandig en onrechtvaardig zijn, waar de dag van morgen ons nog geen algeheele erkenning van 't intellect zal brengen, en waar bovendien de middelen van den uiterlijken mensch niet de onze zijn, de rechten van anderen te usurpeeren, door gebruik te maken van — wat misschien niet zoo moeilijk zou zijn — een intellectuele overmacht. Wanneer ik er nu nog bijvoeg, dat ik uit onze studentenmaatschappij zelve talloze teekenen van instemming met mijn artikel „Bresci” en met de verandering der „Vox”-richting heb ontvangen, dan meen ik o. a. 's Heeren v. d. W.'s niet ten volle neergeschreven insinuatie over de redenen, die mij tot schrijven leidden, en verdere beweringen van de beide heeren, te hebben weerlegd.

Het gaat immers niet aan, een brevet van conservatistische starheid uit te reiken aan hen, die misschien met dezelfde hoogmoedige houding, die zij innemen tegen alle klassen, staan tegenover de vierde-erkende klasse, waarop de vijfde, zesde en zevende, allen evenzeer erkend of te erkennen, zullen volgen.

Utrecht.

L. H. GRONDELS.

Individualiteit.

De Heer J. v. d. W. schrijft in 't weekblad, dat in ons corps als „gipfel” individualiteit te vinden is, en zoo is het. Alleen nog als „gipfel”, als hoogste, is de individualiteit te vinden — er zijn slechts enkele individuen — de kern van 't corps, de bron van den vooruitgang — alle andere volgen, of de mos, of die enkele individuen, die menschen die zich-zelf zijn. Verreweg de meeste corpsleden zijn niet persoonlijkheden — zij maken slechts deel uit van een mengelmoe van persoonlijkheden, men kan hen zelf er nauwelijks uit terugvinden. Als zij handelen is dat handelen niet een gevolg van gedachten die van hen zelf zijn, maar zij houden er een gedachtensysteem op na, dat zij met anderen gemeen hebben en dat zij willig volgen.

Zij vragen niet: „Wil ik?” maar zij vragen: „Wil men?” d. w. z. de kleine kring, waarmee zij in aanraking komen. Zij nemen gedwee de dingen aan, die hun over mos, over corps, kliek, fuiven, socialisme, enz. verteld zijn, en zij richten er hun leven naar in.

Of zij eigenlijk in die dingen gelooven, of zij niet handelen in strijd met zich-zelf, hebben zij zich nooit afgevraagd: „Dat is nu eenmaal zoo, dat willen de corpstoestanden. Het is mos”, enz. zijn voor hen alles bewijzende argumenten.

En dan toch vooral getapt worden — jonges, 'n getapt type te wezen, dat is toch wel 't hoogste — gooi ze weg: ideaal, opvoeding, gedachten, karakter — vergeet ze, denk er nooit meer aan terug — maar, wees getapt — en zorg dat je 't blijft. Vergeet nooit dat je corpslid ben om getapt te zijn, leve de getaptheid! Zie steeds anderen naar de oogen, of ze je wel aardig vinden — wees dronken, als je weet, dat je „lollig bezopen” bent — houd je kalm als je geestiger bent in nuchteren toestand. Fuij, ook als je er geen lust in hebt, omdat het mos is, want als je de mos niet navolgt, dan was je nooit een corpstijger, — zie hoog op naar je voorgangers, de corpstijgers, wier tanden en klauwen versleten zijn, zorg dat je ze kent, zij zijn eens getapt geweest, dus je kunt succes hebben met je bekendheid.

Ziedaar de moraal van velen, van de zwakkelingen, die zich steeds aan anderen moeten vasthouden en daarom willig met hem meelopen, waar hij ook ga. Zij hangen geheel en al van hun omgeving af — gelukkig voor hen als die omgeving goed is, is dat niet 't geval, dan gaan ze onvermijdelijk de kelder in. Ze zijn ongelukkig, omdat ze niet naar hun eigen natuur leven, want die laat zich niet dwingen, maar wreekt zich op degenen, die haar misbruiken. Zij leven in een constanten „moralischen kater”, die slechts afgebroken wordt door oogenblikken van zelfbehagen over de getaptheid, die zij verkregen hebben.

Volg deze menschen niet na, candidaatleden — gij hebt toch idealen — gij hebt misschien nog 'n eigen karakter — bewaar ze zorgvuldig — stoor U aan niemand, die U zegt dat ze in een corps niet thuis hooren.

Verleden jaar stond in 't Weekblad een stuk over iemands intrede in 't corps, en als natuurlijk werd aangenomen, dat die iemand gedesillusionneerd werd — de toestanden waren anders dan hij zich had voorgesteld en hij ging mee, werd meegesleept, en getrokken — en hij gevoelde zich ongelukkig. Zorg, dat dit niet met U 't geval is, wees gelukkig, door Uzelf te blijven, de toestanden moeten U niet beheerschen, maar gij moet de toestanden veranderen naar Uzelf. Nu hebt gij 't roer nog in handen, laat het U niet ontglippen, onderzoekt alles, maakt alles mee, wat 't corpsleven geven kan en behoudt eruit, wat gij goed vindt, wat met Uzelf overeenstemt.

Maar om dat te kunnen doen, moet gij wel alles meemaken, maar niet meelevén — blijf in 't begin beschouwer — verlies Uw objectiviteit niet — als gij eens Uw keus gedaan hebt, kunt gij leven en opgaan in wat gij gekozen hebt. Er komt voor U een moeilijke tijd, de eerste tijd van Uw studentenleven, zorgt dat ge steeds Uzelf blijft, vergeet nooit wat ge geweest zijt, geeft U rekenschap van de veranderingen in U. Leef het mee, dat mooie leven in dien eersten tijd, geniet van Uwe vrijheid, van alle nieuwe indrukken, die gij ontvangt, maar vergeet nooit dat gij een persoon zijt, dat gij natuur hebt, die Uw ongeluk wordt, wanneer gij ze breekt, blijft steeds die natuur getrouw en kneedt ze niet om naar anderen. Bedenk, dat alleen de individuen de wereld vooruitbrengen, waar de domme massa ze tegenhoudt, dat niet de meerderheid, maar de intellectuele minderheid de macht heeft en dus ook de verantwoordelijkheid.

S. H. S.

ADVERTENTIEN.

DE BOEKEN DOOR H.H. DOCENTEN AANBEVOLEN
BIJ DE STUDIE AAN DE POLYTECHNISCHE SCHOOL
ZIJN VOORRADIG IN DEN

TECHNISCHEN BOEKHANDEL

J. WALTMAN JR.

BINNENWATERSLOOT 33.